

Long Xuyên, ngày 20 tháng 08 năm 1991.

Hình gửi: Bà Khúc Minh Thơ,

P.O. Box 5435 Arlington, VA 22205-0635
U.S.A.

Thưa bà,

Qua buổi phát thanh tiếng nói Hoa-Kỳ sống
chưa-nhiều ngày 04/8. 1991, bà đã dành cho bạn tôi buổi
phỏng vấn những hoạt động của hội trong những năm qua
do bà lãnh đạo, bà kể trình bày những hoạt động và
kết quả của hội, sau ba năm hội phải tái thành, kiên
trì, khó khăn rất và vài Hành Pháp và Lập Pháp Hoa Kỳ
đều có kết quả như ngày hôm nay, như dịp trong bữa cơm
Đông Tâm. Là một người ở quan trọng của tại Hoa Kỳ;
Qua buổi phát thanh đó, anh em ở quan Thượng phi linh chúng
tôi thấy tiếc, hổ, chỉ vì là Thượng và hổ nên tôn phước mà
ngày này chính phủ Mỹ đã không quan tâm giúp đỡ chúng tôi
mà còn bỏ rơi. Giờ đây anh em ở quan Thượng phi linh
nói cũng và phi linh nói chung chỉ biết trông cậy duy nhất và tin
trưởng vào sự giúp đỡ của bà. Anh em tin rằng bà sẽ không
bỏ rơi anh em chúng tôi, vì những anh em ở quan cũ tạo về
mình lần chân tay là còn giúp đỡ hướng chỉ chúng tôi.

Anh em chúng tôi tin rằng bà sẽ ^{làm} tất cả những gì bà có thể
làm được để chính phủ Hoa Kỳ có ~~ở~~ sự đối xử công bằng với
mọi ở quan trước năm 1975 dù là tôn phước cũng như ở trái
cải tạo về. Xin bà vui lòng chuyển đạt thư này tới chính
phủ Mỹ hầu mong họ có lòng phân và trách nhiệm giúp đỡ
chúng tôi, yêu cầu chính phủ Mỹ đứng vững chúng tôi như là
vật chứng rõ ràng. Thưa bà, anh em chúng tôi tin rằng bà là
người giàu lòng bác ái, khôn ngoan, khéo léo đã giúp đỡ
những ở quan cũ tạo về được định cư tại Mỹ, cũng như là đã giúp
những người có LỜI trong những năm qua. Một lần nữa, anh em chúng
tôi thể thiết kính xin bà, ở lòng nhân đạo, cũng như tình người Việt,
nhất là những người tôn phước như chúng tôi, kính mong bà giúp
đỡ.

Sau hết anh em Thượng phi linh nói chung, ở quan nói riêng
không biết nói gì hơn kính chúc bà và gia đình an lành
của chúng tôi. Xin thường đến thăm mọi ở quan nói gia đình

Thay mặt cho 7 tổ quan thường phí binh.

1. Trung úy phí binh Phạm Hùng Bảo quân: 68/503.355
Khẩu 24 Trường VBQGVN Đào

2. Trung úy phí binh Nguyễn Văn Phú số quân 65/510.815
Khẩu 2/68 ở quan Thủ đức. 38 Trần Hưng Đạo
Long Xuyên An. giang. Ung

Ánh gửi : - TỔNG THÔNG HIỆP CHỦNG QUỐC HOA KỲ.
- Hội vị Chủ tịch Thượng nghị viện và
Hạ nghị viện Hoa Kỳ.

-0-

Kính thưa quý vị,

Chúng tôi là những sĩ quan thương phế binh trong quân lực Việt Nam Cộng hòa trước đây, kính gửi đến quý vị những nguyện vọng mong muốn tha thiết của chúng tôi cũng như của tất cả anh em thương phế binh của Chính phủ Việt Nam Cộng hòa cũ, vì lòng nhân đạo của Chính phủ Hoa Kỳ, kính mong quý vị vui lòng của xét và giúp đỡ chúng tôi như sau :

Như quý vị đã rõ, sau khi miền Nam Việt Nam thất thủ, hầu hết những sĩ quan trong quân lực Việt Nam Cộng hòa cũ đều phải tập trung cải tạo, người 3 năm, kẻ 5 năm đến 7 năm, thậm chí có người trên 10 năm. Họ đều trong thời gian cải tạo thân thể họ đã giảm đi phần nào sức khỏe, một số trở nên đau yếu và bệnh hoạn, một số đã chết trong trại cải tạo, nhưng khi họ được trả tự do về nhà, nhờ gia đình săn sóc trị liệu, những anh em sĩ quan này chẳng bao lâu lại may mắn trở về đời sống bình thường. Còn riêng anh em sĩ quan thương phế binh chúng tôi kể ra may mắn hơn, đã bị thương tại chiến trường, kẻ cụt tay, người cụt chân, kẻ dui mù, người bị thần kinh tê liệt, thậm chí có người cụt cả hai chân hoặc hai tay. Sau đó chúng tôi được giải ngũ trở về đời sống dân sự với đầy đau thương khổ cực. Hàng loạt giờ đây chúng tôi được hưởng qui chế đãi ngộ mà mỗi quốc gia dành cho những người con đã cống hiến một phần thân thể mình cho Tổ quốc, nay không còn làm gì được nữa để nuôi thân, chỉ trông cậy vào sự giúp đỡ và đãi ngộ đó, như chúng tôi đã được hưởng từ trước năm 1975. Cũng như giờ đây những thương binh liệt sĩ của Nhà nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam được hưởng những đặc ân sau khi họ đã trở thành phế nhân, như thương binh Hoa Kỳ giờ đây họ được hưởng những quyền lợi của Chính phủ Hoa Kỳ dành cho họ.

Còn riêng anh em thương phế binh chúng tôi trước đây trông cậy vào sự giúp đỡ của Chính phủ Việt Nam Cộng hòa cũ, nhưng giờ đây không còn nữa, chỉ còn biết trông cậy vào sự giúp đỡ của Chính phủ Hoa Kỳ là đồng minh chính trong việc yểm trợ cho Chính phủ Việt Nam Cộng hòa trước đây về mọi mặt, nhưng rất tiếc giờ đây chưa có quan hệ ngoại giao với chính phủ Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam, cho nên anh em chúng tôi đã bị bỏ rơi suốt 15 năm qua, không một chính phủ nào, không một cơ quan tổ chức từ thiện nào giúp đỡ và an ủi chúng tôi, khi đau yếu không thuốc men, không bác sĩ săn sóc và trị liệu, nên một số lớn thương phế binh đã chết. Trong đời sống hàng ngày, anh em chúng tôi phải tự kiếm lấy miếng ăn bằng cu mọi phương cách,

một số anh em thương phế binh chúng tôi phải lê lết những nơi công cộng để nhờ vào sự bố thí của những người qua lại, vì những anh em này cụt cả hai tay hoặc hai chân.

Kính thưa quý vị,

Giờ đây quý vị chỉ nghe người ta nói, chưa thấy tận mắt cuộc sống của anh em thương phế binh chúng tôi ra sao đâu. Nhất là một số anh em thương phế binh trước đây được hưởng "độ tàn nhân" (mức độ tàn phế 100%) cấp dưỡng, giờ đây không còn được hưởng nữa, họ lấy gì để tự nuôi sống mình ? trông cậy vào gia đình, vợ con, thì gia đình, vợ con cũng đang lâm vào cảnh túng thiếu, sống trong xã hội mới này ai làm người nấy ăn. Một số phế binh chúng tôi làm được gì khi mà hai mắt đã đui mù, hai bàn tay đã cụt. Nhà cửa ở làng phế binh của chúng tôi nay đâu còn nữa. Một số anh em thương phế binh khi đêm xuống phải lấy vỉa hè, gầm cầu, chợ búa làm nơi tạm trú qua đêm.

Tuy đã tàn phế, sau ngày miền Nam thất thủ, riêng anh em sĩ quan thương phế binh chúng tôi vẫn phải tập trung cải tạo. Chính phủ Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam thấy chúng tôi đi đứng khó khăn, đã nhân đạo khoan hồng cho chúng tôi bằng cách giảm án cải tạo dài hạn xuống ngắn hạn, một số đưa về địa phương cải tạo, một số được trả tự do. May chúng tôi được biết trên đài phát thanh cũng như báo chí, đài truyền hình Việt Nam, giữa hai chính phủ Hoa Kỳ và chính phủ Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam, đã ký hiệp định hợp tác nhân đạo, cho phép sĩ quan đã công tác với chính phủ Việt Nam Cộng hòa cũ được phép định cư tại Hoa Kỳ. Anh em sĩ quan thương phế binh chúng tôi lấy làm vui mừng và phấn khởi, chẳng còn bao lâu nữa đời sống khó cực của chúng tôi sẽ thoát khỏi cảnh đau thương này, nhưng buồn thay khi chúng tôi đọc thông báo của Sở Ngoại vụ Việt Nam ngày 4/5/1990 đăng trên báo Tuổi trẻ và Ông Ló Ván, nhân viên Đài Tiếng nói Hoa Kỳ (VOA) phỏng vấn ông Giám đốc chương trình ODP, trong giờ phát thanh tối 7/7/1990, cho biết những sĩ quan nào có 3 năm ở trại cải tạo trở lên mới được phép định cư tại Hoa Kỳ. Đọc tin này, anh em chúng tôi rất bàng hoàng, thất vọng, vì trong số anh em chúng tôi, số người cải tạo trên 3 năm rất ít, còn phần lớn dưới 3 năm hoặc cải tạo tại địa phương, một số được miễn cải tạo. Nếu chính phủ Hoa Kỳ đưa ra tiêu chuẩn 3 năm áp dụng cho sĩ quan thương phế binh thì làm sao anh em chúng tôi đủ điều kiện nằm trong diện này được. Nếu như anh em chúng tôi không bị thương và trở thành phế binh như ngày nay thì chúng tôi không phải làm đơn này.

Kính thưa quý vị,

Chắc quý vị đã biết rõ, vì ai và vì đâu chúng tôi đã tàn phế như ngày hôm nay ? Để chứng minh điều này chúng tôi đơn cử những diễn biến sau đây : Khi quân đội viễn chinh Pháp đã thất bại tại Đông dương năm 1954, chính sách của chính phủ Hoa Kỳ vào thời điểm đó muốn biến miền Nam Việt Nam thành một tiền đồn chống Cộng của thế giới tự do, cũng như vịnh Cam Ranh trở thành một căn cứ quân sự của Hoa Kỳ ở Thái bình dương, cho nên chính phủ Hoa Kỳ đã trực tiếp đưa ông Ngô Đình Diệm từ Hoa Kỳ về miền

Nam Việt Nam thành lập chính phủ, Chính phủ Hoa Kỳ muốn cho ông Ngô đình Diệm được vững mạnh trong lúc lập chính phủ, - Không và Hai quân của hai nước Hoa Kỳ và Pháp đã ồ ạt chở ngọt một triệu người từ Bắc di cư vào Nam, hầu hết là những người công giáo, để làm hậu thuẫn cho ông Ngô đình Diệm. Khi ông này đã củng cố được mọi mặt trong và ngoài nước, nhất là tình hình an ninh ở nông thôn rất là tốt đẹp, nhờ vào chính sách ấp chiến lược. Nhưng từ năm 1960 (chiến dịch Đông Khởi của Cách mạng bắt đầu) Cách mạng đứng lên đánh phá khắp nơi, chương trình ấp chiến lược đã bị thất bại, chiến cuộc càng trở nên gay go, ông Ngô đình Diệm phải ban hành lệnh tổng động viên, kêu gọi những thanh niên trong hạng tuổi từ 18 tuổi trở lên phải nhập ngũ để bảo vệ miền Nam. Chúng tôi là những thanh niên nằm trong hạng tuổi đó, dù muốn hay không, cũng phải ngừng mọi hoạt động để nhập ngũ. Tình hình chiến cuộc càng trở nên ác liệt, quân đội miền Nam không đủ sức đương đầu với Cách mạng, cho nên chính phủ Hoa Kỳ đã quyết định gửi quân đội Hoa Kỳ và quân đội đồng minh trực tiếp tham chiến tại miền Nam. Vì thế chiến tranh lại càng kéo dài, nhiều thanh niên ngã gục trên chiến trường. Họ nằm xuống để lại biết bao sự đau khổ của nhiều gia đình phải chia ly, vợ mất chồng, con mất cha. Sau 15 năm, những hình ảnh đau thương ấy giờ đây vẫn chưa xóa nhòa được. Kể đến biết bao thanh niên phải trở nên tàn phế (những cảnh tàn phế và thống khổ đó chúng tôi đã trình bày trên), trong số đó có anh em chúng tôi, giờ đây không một ai quan tâm đến thương phế binh chúng tôi. Còn số anh em sĩ quan không bị tàn phế, sau ngày 30.4.1975, có người chỉ đi cải tạo 3 năm, khi trở về họ được xếp vào loại tù nhân chiến tranh, được quý vị ưu tiên săn sóc giúp đỡ, cho họ và gia đình họ được định cư tại Hoa Kỳ.

Thưa quý vị, quý vị nghĩ sao về việc làm phân biệt ấy. Đáng lẽ ra chúng tôi được ưu tiên săn sóc trị liệu và giúp đỡ. Nhưng ngược lại chúng tôi đã bị quý vị bỏ rơi vào quên lãng. Hành động như vậy có đúng với sự công bằng và nhân đạo không? Hay quý vị đã dùng chúng tôi như "vật chèn lầy nước rồi bỏ đi" ?

Thưa quý vị, chúng tôi thiết nghĩ nước Hoa Kỳ của quý vị, dân tộc quý vị là một dân tộc có truyền thống giàu lòng nhân đạo và công bằng cũng như tôn trọng nhân quyền, đâu có bất công, đâu có áp chế, đâu có nghèo đói, đâu có bệnh hoạn, ở đây có sự hiện diện người của quý vị để xoa dịu những sự thống khổ đó. Bằng chứng cụ thể trong những năm vừa qua đã có biết bao nhiêu người Việt Nam vượt biển, lênh đênh trên biển cả, sự chết nhiều hơn sự sống đối với họ, khi gặp Hai quân của quý vị, họ đều được cứu vớt. Rồi kể đến những người trong các trại tỵ nạn trong vùng Đông nam Á, đã được quý vị sẵn sàng giúp đỡ cho họ vào Hoa Kỳ định cư. Ngày nay họ có một cuộc sống tương đối đầy đủ, mặc dù số người này chưa hề có cộng tác với quý vị hay với chính phủ Việt Nam cộng hòa cũ. Nhất là nơi đây hơn 50 ngàn thuyền nhân người Việt từ miền Bắc tới Hồng Kông, đang bị chính phủ Anh quốc cưỡng bách họ trở lại Việt Nam, trái với ý nguyện của họ, dù họ chỉ là một thường dân, không phải là tỵ nạn chính trị, nhưng chính quý vị

đứng ra phản đối chính phủ Anh một cách mãnh liệt về việc làm thiếu nhân đạo đó, dù Anh quốc và Hoa Kỳ là hai nước bạn đồng minh thân thiết từ lâu đời. Cũng như trong quá khứ, chúng tôi không quên được Bác sĩ DOORLEY, người của dân tộc quý vị, đã từ bỏ những nơi cao sang quyền quý để dẫn thân mình đến nơi xa xôi hẻo lánh giúp đỡ và trị liệu những người Ai Lao đang bị bệnh tật hay bị thương vì bom đạn, hay những người Bắc Việt Nam di cư vào Nam, ở những nơi xa xôi hẻo lánh, những hình ảnh đó đã nói lên lòng nhân đạo vô biên của dân tộc quý vị.

Thưa quý vị, tới đây anh em sĩ quan thương phế binh chúng tôi nghĩ rằng, chúng tôi là những người đã tàn phế, những người đã quá đau khổ lắm rồi... Kính xin quý vị vì lòng nhân đạo, vui lòng cứu xét rộng rãi cho anh em sĩ quan thương phế binh chúng tôi được hưởng theo diện "HO" để bản thân chúng tôi cũng như vợ con chúng tôi không còn tủi hổ khi nhìn thấy sĩ quan và vợ con của sĩ quan không bị tàn phế được lên đường sang định cư tại Hoa Kỳ. Ngược lại đó chúng tôi và vợ con chúng tôi không còn mặc cảm cùng chung một quân đội trước đây, giờ đây đã thành phế nhân, không được giúp đỡ mà còn bị bỏ rơi.

Xin Chính phủ Hoa Kỳ hợp tác với Chính phủ nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam về mặt nhân đạo, gửi những toán y tế sang Việt Nam để trị liệu anh em thương phế binh chúng tôi còn đang bị thương tích, nhất là một số anh em bị thương trước và sau ngày 30.4.1975, đồng thời cấp phát, thay thế những xe lăn tay, nạng tay, chân giả, đã bị mất hay hư hỏng vì dùng quá lâu. Xin trợ cấp nhân đạo cho những anh em thương phế binh nào không muốn định cư tại Hoa Kỳ, đó số anh em này có một đời sống no đủ trong quãng đời còn lại của họ.

Thưa quý vị, tất cả những nguyện vọng chúng tôi trình bày trên, nêu có những điều gì không đúng hay làm quý vị không hài lòng, đó là ngoài ý muốn của chúng tôi, kính mong quý vị thông cảm và hiểu cho chúng tôi. Sau hết, xin quý vị sớm cho anh em chúng tôi biết kết quả của những việc trình bày trên, để chúng tôi an tâm. Nếu chúng tôi không được phép định cư tại Hoa Kỳ, chúng tôi không còn trông đợi nữa. Chúng tôi phải chấp nhận sống tại Việt Nam.

Kính đơn,

Hết số sĩ quan thương phế binh trước năm 1975.

- Phê binh Trung úy Phạm hữu Bảo, SQ 68/503355, tốt nghiệp khóa 24 Trường Võ Bị Quốc gia Việt Nam, phế tật 60%. Địa chỉ 160/c Trường Nguyễn Thái Học, Thị xã Long Xuyên - An Giang. *Bae*
- Phê binh Đại úy Phạm Hà Thanh, SQ khóa 13 Thủ Đức, bị cắt hai tay không có nhà miền địa chỉ tại 359/1/1 của ông Ngõ Văn Đại, đường Lê Văn Sĩ, Q3 TP HCM.
- Phê binh Đại úy Ngõ Hữu Việt, SQ khóa 14 Thủ Đức bị cắt tay phải hiện ở đường Đào Duy Từ Đà Lạt.
- Phê binh Trung úy Lê Minh Tân, bị cắt tay phải nguyên là anh Trưởng Ty Cựu chiến binh Đà Lạt Tuyên Đức 95% cấp độ tàn phế, hiện ngụ tại ấp Hồng Lạc, đường Phạm Hồng Thái, Đà Lạt, Tuyên Đức. *Labhe*

NGUYỄN VĂN - PHÚ 38 - Trần Hưng - Đạo - Bình Long 3 - P. Mỹ Bình
Thị xã Long Xuyên tỉnh An Giang - VN.

Sinh năm 1.945 tại An Giang, đồng-viên Khoa 2/68 Thủ Đức
ngày 12-4-1968 số-quân 65/510.815 cấp bậc Tàu công
Trung tá Pháo-Binh Triều-Khu An Giang, tình trạng rở 3 con
bị thương ngày 18-4-1978 tại ô-Môn chân trái cụt 2/3
trên đùi-trái. Hồ-sơ xin định cư tại Hoa Kỳ - Bộ nội-Vụ
VIỆT-NAM chấp-thuận. Chức (vận chuyển)

Mai Văn Chương sinh năm 1943 tại Nam-Trước Bắc Việt số-quân
143/145.578 lui phụ Nhị ngày 29.9.1969 cấp hàm tại úy Sĩ
quan Tiếp lương đi lính quân lương cho đơn vị về toán cũ 26 Hoa
Kỳ đồn trú tại đơn vị cùng với Trung Sĩ Hoa-Kỳ John W
Hilross W-EC-560-54-7080. Hs-MAC-V APO-96822 lui từ
liệt thân kinh fải giải ngũ ngày 18.1.1971 từ liệt thân
kinh fải cấp độ 35% Vinh viển tá có IV 86.505 ngày 24.8.1986.
Đã được Phóng xuất cảnh An Giang chấp thuận lãnh xuất 4 ngày
15-07-1990 Hiện ngụ tại 19/3 Nguyễn Thái Học Long Xuyên
An Giang. Chức

Huỳnh Tấn Lộc sinh năm 1942, SA 62/210.792 phi-lính tại úy cấp
độ tàn phế 95% ngụ tại 62/2 Lê Văn Nhung, Long Xuyên, An Giang
Lục

Nguyễn Văn Phú
38 Trần Hưng Đạo, Long Xuyên
An-Giang.

Hình gửi: Bà Khảo Minh Tho.
P.O. Box 54-35, Arlington, VA.
22205-0635.
U.S.A.

PAR AVION VIA AIR MAIL